

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-136/18-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Biserke Kalauz, predsjednice vijeća, Slavice Marić-Okičić i Gordane Marušić-Babić, članica vijeća, te višeg sudskog savjetnika Juraja Dujma, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d. Zagreb, Ulica Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa [redacted], protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Općine Gračac, Park Sv. Jurja 1, Gračac, koju zastupa opunomoćenica [redacted] odvjetnica iz Rijeke, [redacted], radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 28. studenog 2018.

p r e s u d i o j e

I. Usvaja se tužbeni zahtjev.

Poništava se rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/16-11/70, urbroj: 376-10-18-15 od 27. veljače 2018. i predmet se vraća tuženiku na ponovni postupak

II. Odbija se zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troškova upravnog spora.

III. Ova presuda će se objaviti u „Narodnim novinama“.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu izgrađenu na pojedinačno određenim nekretninama navedenim u točki I. izreke osporenog rješenja koje su u vlasništvu Općine Gračac. Utvrđuje se da elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu iz točke I. čini 31.277,77 m trasa elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova (točka II. izreke). Utvrđuje se da visina naknade za pravo puta za nekretnine iz točke I., koju je Hrvatski Telekom d.d. obvezan plaćati Općini Gračac, iznosi 178.070,24 kn godišnje, a obveza plaćanja naknade teče od 19. veljače 2016. Rok za plaćanje naknade za prvu, drugu i treću godinu je osam dana od primitka ovog rješenja (točka III. izreke).

Tužitelj osporava rješenje iz svih zakonom propisanih razloga i navodi u bitnom da je tuženik pogrešno primijenio materijalno pravo jer je prilikom određivanja trenutka od kada se računa obveza plaćanja naknade za pravo puta neosnovano priznao Općini pravo na naknadu za razdoblje od dana zaprimanja njezina zahtjeva. Pritom se poziva na odredbu članka 28. stavka 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama, na temelju koje je doneseno osporeno rješenje, a kojim se u bitnom propisuje kako upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine

može od tuženika tražiti utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu (dalje: EKI), koja je izgrađena na tim nekretninama, te utvrđivanje visine naknade za pravo puta dok su detaljnije odredbe o samom postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora, izdavanju potvrde o pravu puta, kao i odredbe o izračunu, visini i načinu plaćanja naknade sadržane u podzakonskom propisu – Pravilniku o potvrdi i naknadi za pravo puta, kojeg donosi Vijeće tuženika. Ističe da Pravilnik oduvijek sadrži u sebi i postupovne i materijalne pravne odredbe, a da je u trenutku pokretanja konkretnog upravnog postupka na snazi bio tzv. stari Pravilnik koji je sadržavao postupovnu odredbu prema kojoj tuženik po utvrđivanju infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, uvijek izdaje potvrde o pravu puta neovisno o tome da li je postupak vođen na zahtjev vlasnika nekretnine ili na zahtjev infrastrukturnog operatora, a materijalno – pravnu odredbu prema kojoj se obveza plaćanja naknade računa od dana izdavanja potvrde o pravu puta sadrži članak 4. stavak 3. tog starog Pravilnika. Nadalje navodi da je neposredno prije donošenja rješenja tijekom trajanja upravnog postupka dana 30. rujna 2017. na snagu stupio Pravilnik o izmjenama i dopunama Pravilnika o potvrdi i naknadi ("Narodne novine" 95/17.) koji u odnosu na stari Pravilnik sadrži postupovnu odredbu prema kojoj tuženik više ne izdaje potvrdu o pravu puta u postupku vođenom na zahtjev vlasnika nekretnine, već samo u slučaju kada je taj postupak vođen na zahtjev infrastrukturnog operatora i materijalno pravnu odredbu prema kojoj se obveza plaćanja naknade računa za razdoblje od zaprimanja zahtjeva (članak 5. stavak 4. tog Pravilnika). Tužitelj smatra da tuženik nije bio ovlašten primijeniti novu materijalno pravnu odredbu iz članka 5. stavka 4. novog Pravilnika, koja nije bila na snazi u vrijeme pokretanja predmetnog upravnog postupka. Također, ističe da je tuženik u tom dijelu pogrešno primijenio materijalno pravo, jer se u upravnom postupku uvijek primjenjuje ono materijalno pravo koje je bilo na snazi u vrijeme pokretanja tog postupka. Također se poziva na članak 9. stavak 2. novog Pravilnika koji propisuje da će se postupci započeti po ranijem Pravilniku o potvrdi i naknadi za pravo puta dovršiti po odredbama ovog Pravilnika, dakle da je riječ o uobičajenoj i standardiziranoj prijelaznoj odredbi koju se susreće u brojnim propisima. Tom odredbom se, prema mišljenju tužitelja, uspostavlja odnos između postupovnih odredbi novog propisa i postupovnih odredbi propisa koji se stavlja izvan snage njegovim stupanjem na snagu i to u pogledu njegovog djelovanja i utjecaja na postupke koji su pokrenuti za vrijeme dok je bio na snazi prijašnji propis. U prilog svog stajališta poziva se na praksu Ustavnog suda Republike Hrvatske, praksu Europskog suda za ljudska prava, praksu suda Europske unije, praksu samog Visokog upravnog suda RH kao i pravno mišljenje dr. sc. Hane Ernsta izvanrednog profesora s Katedre za građansko pravo Pravnog fakulteta u Zagrebu. Nadalje, prigovara da nije nedvojbeno utvrđeno da bi se sve čestice obuhvaćene točkom I izreke rješenja doista nalazile u vlasništvu Općine tijekom cijelog vremenskog razdoblja za koje se priznaje naknada, te u tom pravcu navodi da je bilo potrebno nedvojbeno utvrditi da li je Općina bila vlasnik nekretnine u trenutku podnošenja zahtjeva tj. 19. veljače 2016. godine, te da li je za tu istu nekretninu obuhvaćenim rješenjem doista i ostala vlasnik kroz čitav period za koji joj je priznata naknada, a u tu svrhu trebalo se poslužiti povijesno zemljišno knjižnim izvatkom koji pored sadašnjeg stanja nekretnine i upisanih knjižnih prava sadrži i sve promjene koje su tome prethodile. Dakle, drži da je jedino vršenjem uvida u povijesno zemljišno knjižni izvadak moguće utvrditi je li Općina za sve vrijeme obuhvaćeno obvezom plaćanja naknade bila i ostala do dana donošenja rješenja vlasnik navedenih nekretnina, jer samo u takvom slučaju činjenično stanje bi bilo potpuno ispravno utvrđeno, a što je u ovom slučaju izostalo. U prilog tome navodi izvatke na koje se u postupku pozivala sama Općina i temeljem kojih je tuženik u konačnosti priznao Općini pravo na naknadu iako iz samih izvadaka ne proizlazi da bi Općina bila vlasnik predmetnih čestica: za zk. č. br.

2775/6 upisanu u zk. ul. br. 1831 k.o. Gračac zemljišno knjižni izvadak iz kojeg proizlazi da je vlasnik predmetne čestice Republika Hrvatska: - za zk. č. br. 34/2 upisanu u zk. ul. br. 888 k.o. Gračac, zemljišno knjižni izvadak iz kojeg proizlazi upisano vlasništvo u korist fizičke osobe: - za zk. č. br. 1239 upisanu u zk. ul. br. 10 k.o. Pribudić, zemljišno knjižni izvadak iz kojeg proizlazi upisano vlasništvo fizičkih osoba; - za zk. č. br. 294 upisanu u zk. ul. br. 45 k.o. Pribudić, zemljišno knjižni izvadak iz kojeg proizlazi upisano vlasništvo fizičkih osoba; - za zk. č. br. 649 upisanu u zk. ul. br. 31 k.o. Pribudić, zemljišno knjižni izvadak iz kojeg proizlazi da je upisano vlasništvo fizičkih osoba; - za zk. č. br. 1239, 294 i 649 upisane u zk. ul. br. 169 k.o. Kon, zemljišno knjižni izvadak iz kojeg proizlazi upisano javno dobro. Nadalje, u odnosu na nerazvrstane ceste tužitelj skreće pažnju kako sukladno članku 101. stavku 2. Zakona o cestama, na nerazvrstanoj cesti nije moguće zasnovati nikakvo drugo pravo, osim prava služnosti i prava građenja. Dakle, taj Zakon propisuje postupak i način uređenja prava i obveza između jedinica lokalne samouprave kao vlasnika nerazvrstanih cesta i vlasnika infrastrukturnih i drugih građevina izgrađenih na takvom zemljištu – i to na način da ti odnosi mogu biti uređeni ili ugovaranjem prava služnosti ili prava građenja. Pored toga u odnosu na nerazvrstane ceste ističe da je za utvrđivanje nositelja prava vlasništva na nerazvrstanoj cesti, nužno potrebno utvrditi da je riječ upravo o toj vrsti nekretnine, kako bi se isključila bilo kakva dvojba o stjecanju prava vlasništva na njoj, a takvo je mišljenje zauzeo i Visoki upravni sud Republike Hrvatske u presudi poslovni broj: UsII-8/17, kojom je poništeno rješenje tuženika doneseno u postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora i određivanja visine naknade za pravo puta. Također u odnosu na niz rješenjem obuhvaćenih čestica, a za koje je tuženik naveo da vlasništvo Općine ne proizlazi iz zemljišnih knjiga, već da je Općina vlasništvo stekla *ex-lege*, tužitelj ističe nužnost dokaza pravnog sljedništva, a koji je u predmetnom postupku izostao, iza upisanih narodnih odbora, skupština i drugih oblika upisa, što potvrđuje i presuda Visokog upravnog suda od 25. siječnja 2018. poslovni broj: UsII-97/17-6. Ističe dalje kako je nužno nedvojbeno utvrditi dan zaprimanja urednog zahtjeva Općine, koja činjenica očigledno nije nesporno utvrđeno, jer je tužitelj izrekom rješenja obvezao tužitelja na plaćanje naknade Općini retroaktivno za razdoblje od 19. veljače 2016. pa nadalje, a suprotno tome proizlazi iz obrazloženja rješenja inspektora koji navodi da je tuženik dana 19. veljače 2016., zaprimio zahtjev Općine za pomoć pri reguliranju međusobnih odnosa sa tužiteljem, te je povodom toga zahtjeva inspektor tuženika dana 23. veljače 2016., donio rješenje kojim je tužitelju naložio niz obveza u svrhu uređenja odnosa s Općinom sklapanjem ugovora o služnosti, a ne u svrhu utvrđivanja naknada za pravo puta. U prilog tome govori činjenično utvrđenje tuženika izraženo u Zaključku, u kojem sam tuženik ističe kako mu se Općina tek 16. veljače 2017., obratila sa zahtjevom za utvrđivanje infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta. Smatra da je svaka komunikacija prije toga bila usmjerena isključivo na pokušaj uređenja međusobnih odnosa sklapanjem ugovora o služnosti, a nikako ne utvrđivanje naknade za pravo puta. Da je tome tako kako tvrdi tuženik onda bi obveze koje je nametnuo tužitelju rješenjem inspektora bile usmjerene na utvrđivanje visine naknade za pravo puta i izdavanje potvrde o pravu puta (a koje su nametnute tek Zaključkom ravnatelja tuženika i to nakon podnošenja zahtjeva Općine od 16. veljače 2017.), a ne na sklapanje ugovora o služnosti. Slijedom navedenog predlaže Sudu da uvaži tužbeni zahtjev i poništi osporeno rješenje.

Tuženik u odgovoru na tužbu u cijelosti prigovara svim navodima iz tužbe, te ističe da je prema njegovom pravnom shvaćanju u osporavanom rješenju pravilno primijenjena odredba članka 5. stavak 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta (Narodne novine, broj 152/11., 151/14. i 95/17., dalje: Pravilnik), kojom je navedeno da će tuženik za razdoblje od zaprimanja zahtjeva rješenjem utvrditi infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu

elektroničke komunikacijske infrastrukture koja je izgrađena na nekretninama iz stavka 1. te visinu godišnje naknade za pravo puta. Navedena odredba primijenjena je na temelju članka 14. stavka 2. Pravilnika o izmjenama i dopunama Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta ("Narodne novine" 95/17.) kojim je propisano da će postupci započeti po ranijim Pravilniku o potvrdi i naknadi za pravo puta biti dovršeni po odredbama tog Pravilnika. Dakle, kako je navedena odredba stupila na snagu tijekom trajanja postupka, tuženik je primijenio članak 5. stavak 4. tog Pravilnika i odredio naknadu za pravo puta za razdoblje od zaprimanja zahtjeva nadalje. Zabrana povratne primjene materijalnog propisa, kada se tijekom trajanja upravnog postupka propis izmijeni, na koju se tužitelj poziva u tužbi, javlja se samo u slučajevima kad nema prijelazne odredbe po kojoj bi trebalo postupiti. Stoga se u konkretnom slučaju ne radi o povratnom djelovanju Pravilnika, koju ne dopušta članak 90. Ustava Republika Hrvatska, jer pravo na naknadu za pravo puta ne proizlazi iz Pravilnika ili rješenja HAKOM-a, već iz članka 28. stavka 1. i članka 29. stavka 1. Zakona o elektroničkim komunikacijama, a kojim nije izričito propisano od kojeg trenutka teče pravo na naknadu. Članak 5. stavak 4. Pravilnika ne bi se zbog zabrane povratnog djelovanja mogao primjenjivati kada bi se njime mijenjali pravni odnosi koji su nastali prije njegovog stupanja na snagu. Međutim, niti ranije važećim odredbama Pravilnika, niti Pravilnikom o izmjenama i dopunama Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta ("Narodne novine" 95/17.) ne mijenjaju se pravni odnosi između vlasnika nekretnine i infrastrukturnog operatora, jer pravo na naknadu za korištenje nekretnina za pravo puta kako je već ranije navedeno, ne proizlazi iz Pravilnika, već iz Zakona o elektroničkim komunikacijama.

U odnosu na prigovor tužitelja da nije nedvojbeno utvrđeno da bi sve čestice bile u vlasništvu Općine tijekom cijelog vremenskog razdoblja, navodi da je u provedenom postupku ispravno utvrđeno činjenično stanje i to na temelju dokaza koje je upravo tužitelj dostavio (geodetski elaborat katastra vodova za cjelokupnu EKI, za trase kableske kanalizacije, trase kabela u zemlji bez kableske kanalizacije i trase nadzemnih kabela na cijelom administrativnom području podnositelja zahtjeva i dr.) koje činjenice je potvrdio i podnositelj zahtjeva, te je u postupku utvrđeno stanje vlasništva na predmetnim česticama koje niti tužitelj niti tuženik tijekom postupku nisu dovodili u pitanje, a osim toga je nesporno da se tužitelj za cijelo vrijeme trajanja postupka, pa i prije podnošenja zahtjeva koristi nekretninama, koje su predmet ovog postupka i na njima ostvaruje pravo puta, bez plaćanja naknade koja je nesporna obveza tužitelja. Nadalje, smatra da tužitelj paušalno navodi kako je činjenično stanje pogrešno utvrđeno, jer da tuženik nije utvrdio točan dan zaprimanja urednog zahtjeva podnositelja. Tuženik smatra da je datum zaprimanja zahtjeva 19. veljače 2016. valjano utvrđen u osporavanom rješenju, jer je navedenog dana tuženik zaprimio zahtjev podnositelja zahtjeva da se sukladno članku 28. Zakona o elektroničkim komunikacijama utvrdi infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i visina naknade za pravo puta. Tuženik je na temelju tog zahtjeva, dostavljenih podataka o identificiranim nekretninama, elaborata stvarnog stanja izrađenog od strane tužitelja, a na kojima se nalazi EKI tužitelja, utvrdio tužitelja kao infrastrukturnog operatora i utvrdio visinu naknade za pravo puta, te na taj način kao javnopravno tijelo sukladno zakonskim ovlastima iz Zakona o elektroničkim komunikacijama i Pravilnika, potvrdio uređenje njihovih međusobnih odnosa kroz institut prava puta. Kao važno ističe da se u ovoj vrsti upravnog postupka i upravnog spora ne odlučuje samo o odnosu između tužitelja i podnositelja zahtjeva već i o javnom interesu, interesu Republike Hrvatske, interesu ostalih operatora elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga koji zbog spora tužitelja s podnositeljevom zahtjeva ne mogu koristiti predmetnu EKI te najbitnije interesu krajnjih korisnika usluga. Predlaže da Visoki upravni sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Zainteresirana osoba u ovom upravnom sporu u odgovoru na tužbu navodi da nije primila i privitak koji tužitelj prilaže uz tužbu, te da u cijelosti osporava osnovanost tužbenog zahtjeva. Smatra da je Pravilnik o izmjenama i dopunama Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta ("Narodne novine" 95/17.) pravilno primijenjen, jer je novo pravno pravilo samo primijenjeno na djelo koje je bilo u procesu ostvarenja, a ne na djelo ili posao koji je dovršen, pa se tužitelj neosnovano poziva na povredu načela zabrane retroaktivnog djelovanja propisa. Nadalje, pogrešno tužitelj navodi da se zainteresirana osoba može pojaviti kao ovlaštenik naknade za pravo puta samo u odnosu na one nekretnine za koje se može legitimirati kao njihov vlasnik ili upravitelj općeg dobra, a sve kako je i Visoki upravni sud Republike Hrvatske u postupcima utvrđivanja infrastrukturnog operatora i naknade za pravo puta zauzeo stav da se radi osiguranja cjelovitosti i sigurnosti EKI, a što je nesporno u javnom interesu i pravične ravnoteže između ovog cilja i ograničavanja prava trećih, ustanovljavanju prava puta odredba članka 29. Zakona o elektroničkim komunikacijama, treba tumačiti na način da se pod pojmom opće dobro razumijeva i javno dobro u općoj uporabi (npr. UsII-106/17-8 itd.). Nadalje, pogrešno tužitelj navodi i članak 101. stavak 2. Zakona o cestama, a prema kojem na nerazvrstanoj cesti nije moguće zasnovati nikakvo drugo pravo, osim prava služnosti i prava građenja, jer članak 5. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta ("Narodne novine" 152/2011.) koji članak citira jasno propisuje za koje vrste nekretnine se plaća naknada za korištenje nekretnine na temelju prava puta, a što između ostalog nedvojbeno obuhvaća i nerazvrstane ceste te puteve.

U odnosu na nekretnine za koje je tuženik izdao osporeno rješenje ističe da je zainteresirana osoba bila njihov vlasnik za cijeli period od 19. veljače 2016. do današnjeg dana (a što je utvrđeno uvidom u zemljišne knjige, te materijalne dokaze), te smatra taj prigovor neosnovan. Pogrešan je i prigovor tužitelja da tuženik nije zaprimio uredan zahtjev za utvrđivanje infrastrukturnog operatora 19. veljače 2016. Poziva se na članak 40. stavak 2. Zakona o općem upravnom postupku, koji propisuje kada se smatra pokrenut upravni postupak koji se pokreće na zahtjev stranke i navodi da je već u svom zahtjevu od 16. veljače 2016. decidirano od tuženika zahtijevala da se sukladno članku 28. stavku 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama, utvrdi infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na nekretninama koje Općina Gračac ima u vlasništvu, posjedu ili nad kojima ima pravo upravljanja, te da se sukladno tome utvrdi visina godišnje naknade za pravo puta koje pripada Općini Gračac. Slijedom toga podnesak zainteresirane osobe već od 16. veljače 2016. godine, je od samog početka bio uredan, te je nedvojbeno bio usmjeren na izdavanje potvrde o pravu puta, odnosno utvrđivanje infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, tako da je zaključak tužitelja da se zahtjev zainteresirane osobe od 16. veljače 2016., ne može smatrati urednim, u cijelosti proizvoljan i u konačnosti neosnovan. Slijedom toga smatra da je djelomično rješenje zakonito te predlaže da Sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan u cijelosti. Ujedno potražuje trošak za sastav odgovora na tužbu u iznosu od 2.500,00 kn i PDV 25% u iznosu od 625,00 kn.

Tužbeni zahtjev je osnovan.

Uvidom u osporeno rješenje tuženika od 27. veljače 2018. godine proizlazi da je navedeno rješenje doneseno po zahtjevu Općine Gračac, radi utvrđivanja visine naknade za pravo puta u skladu s odredbom članka 28. stavak 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama (Narodne novine, broj 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17., dalje: ZEK), te odredbe članka 5. stavak 1. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta (Narodne novine, broj 152/11., 151/14. i 95/17., dalje: Pravilnik).

Prema citiranoj odredbi članka 28. stavak 6. ZEK-a, propisano je da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može pred Agencijom pokrenuti postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavak 1. istog Zakona te utvrđivanje količine i vrste takve infrastrukture i visine naknade za pravo puta.

Nadalje, odredbom članka 27. stavak 1. istog Zakona, propisano je da operatori javnih komunikacijskih mreža imaju prava infrastrukturnog operatora na cijelom području Republike Hrvatske, što obuhvaća gradnju, održavanje, razvoj i korištenje elektroničke komunikacijske mreže i elektroničke komunikacijske infrastrukture na općem dobru na nekretninama u vlasništvu Republike Hrvatske i jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave te na nekretninama u vlasništvu drugih pravnih i fizičkih osoba u skladu s ovim Zakonom i posebnim propisima.

U konkretnom slučaju je Općina Gračac dana 19. veljače 2016., prema navodima tuženika (i prema otisnutom datumu na štambilju zaprimanja) pri tuženiku podnijela zahtjev radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta.

Pravilnikom o izmjenama i dopunama Pravilnika iz 2011. godine (Narodne novine, broj 95/17., -dalje: Pravilnik/2017) koji je stupio na snagu 30. rujna 2017., dakle za vrijeme trajanja predmetnog postupka, izmijenjena je odredba članka 5. Pravilnika/2011, te je propisano da će kod utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta po zahtjevu upravitelja općeg dobra ili vlasnika nekretnine, HAKOM za razdoblje od zaprimanja zahtjeva, rješenjem utvrditi infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu elektroničke komunikacijske infrastrukture koja je izgrađena na nekretninama iz stavka 1. te visinu godišnje naknade za pravo puta. U postupku iz tog članka ne izdaje se potvrda o pravu puta. Prema odredbi članka 9. stavak 2. Pravilnika/2017, propisano je da će se postupci započeti po Pravilniku 2011. dovršiti po odredbama Pravilnika/2017.

Dakle, nije sporno da je u konkretnom slučaju postupak započet po ranijem Pravilniku o potvrdi i naknadi za pravo puta te da se prema navedenoj izmjeni treba dovršiti po odredbama Pravilnika/2017, i to s obzirom na citiranu prijelaznu odredbu. Stoga je u konkretnom slučaju pravilno primijenjen Pravilnik/2017. Sud nalazi poradi navedenog neosnovan prigovor tužitelja da je u konkretnom slučaju trebalo primijeniti odredbe ranije važećeg Pravilnika/2011, bilo postupovno bilo materijalno pravo, koje shvaćanje je ovaj Sud već zauzeo u nizu svojih presuda (između ostalog, i u UsII-319/17 i dr.).

Međutim, ovaj Sud ne prihvaća razloge koje tuženik iznosi u obrazloženju rješenja i odgovoru na tužbu, a kojima opravdava utvrđenje prema kojem su sve nekretnine u vlasništvu Općine Gračac. Odredba članka 28. stavak 6. ZEK-a na koju se poziva i tuženik u obrazloženju osporenog rješenja, ovlašćuje isključivo vlasnika nekretnine odnosno upravitelja općeg dobra na podnošenje zahtjeva radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora, pa prema tome i na utvrđivanje visine naknade za pravo puta koju infrastrukturni operator mora plaćati. Stoga neosnovano zaključuje tuženik da je činjenično stanje u tom smislu pravilno i potpuno utvrđeno s obzirom da je teret dokaza na strankama te da je tužitelj mogao tijekom postupka dostaviti dokaze za drugačije utvrđivanje činjeničnog stanja, što nije učinio, pa tuženik zaključuje da se podaci tužitelja i tuženika u tom slučaju podudaraju. Naime, iz obrazloženja osporenog rješenja proizlazi da je tužitelj u elektroničkoj poruci od 22. veljače 2018., a koja prileži spisu predmeta, ukazivao tuženiku da je teret dokaza vezanih za vlasništvo predmetnih čestica na podnositelju zahtjeva, te je tražio da se činjenično stanje u vezi vlasništva predmetnih nekretnina utvrdi nedvojbeno. Stoga osnovano tužitelj ukazuje u tužbi da je u postupku potrebno nesporno utvrditi da je Općina Gračac kao podnositelj zahtjeva vlasnik nekretnina opisanih u točki I. izreke osporenog rješenja i to počev od dana kada je za tužitelja

nastala obveza plaćanja utvrđene naknade. Pritom se tužitelj u tužbi poziva na netočno utvrđeno činjenično stanje ističući da primjerice zk.č.br. 294 upisana u zk. ul. br. 45. k.o. Pribudić, zk. č. br. 1239 upisana u zk. ul. br. 10 koje su obuhvaćene osporenim rješenjem se nalaze u vlasništvu fizičkih osoba, međutim, tuženik da je unatoč tome priznao pravo Općini.

U upravnom postupku činjenično stanje relevantno za donošenje odluke mora se u potpunosti i točno utvrditi, pa stoga Sud ne može otkloniti prigovore tužitelja da je tuženik priznao vlasništvo Općini Gračac, a da nije nesporno utvrđeno da je bila vlasnik svih označenih nekretnina u vrijeme podnošenja zahtjeva. Stoga se predmet vraća tuženiku na ponovni postupak u kojem će tuženik točno identificirati nekretnine i razdoblje za koje općina ima pravo na naknadu puta i na temelju utvrđenih činjenica donijeti novo na zakonu osnovano rješenje. Napominje se tuženiku da faktično stanje nije mjerodavno u postupku koji tuženik provodi po zahtjevu u smislu odredbe članka 28. stavak 6. ZEK-a. Naime, ovaj Sud je već u nizu svojih odluka istakao da je u postupku potrebno nedvojbeno utvrditi je li podnositelj zahtjeva bio vlasnik nekretnina u odnosu na koje je doneseno rješenje od dana podnošenja zahtjeva pa do donošenja osporenog rješenja, pri čemu je relevantno zemljišno-knjižno stanje, a ne faktičko stanje.

Također je ovaj Sud već u nizu svojih odluka iskazao shvaćanje da obveze infrastrukturnog operatora na plaćanje naknade za pravo puta postoji isključivo prema vlasniku nekretnine na kojoj je izgradio EKI, odnosno ako je EKI izgrađen na općem dobru prema upravitelju tog općeg dobra. Utvrđenjem tuženika prema kojem je zainteresirana osoba vlasnik, odnosno upravitelj nekretnina koje su u vlasništvu (suvlasništvu), odnosno pod upravom drugih osoba tuženik bi tim osobama uskratilo pravo na naknadu za pravo puta u postupku koji je proveden bez znanja i sudjelovanja tih osoba. Navedenim postupanjem tužitelj bi bio doveden u situaciju na koju ukazuje tužbenim navodima da za nekretnine na kojoj ima izgrađen EKI plaća naknadu za pravo puta i osobi koja je vlasnik odnosno upravitelj nekretnine i zainteresiranoj osobi za koju tuženik utvrđuje da faktički upravlja tom nekretninom.

Budući da prema odredbi članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine" 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17. – dalje: ZUS) stranke imaju pravo na troškove upravnog spora razmjerno uspjehu u sporu, Sud je odbio zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troškova zatraženih u ovom upravnom sporu.

S obzirom na sve naprijed navedeno i utvrđeno, trebalo je temeljem odredbe članka 58. stavak 1. ZUS-a odlučiti kao u izreci pod točkom I., dok se odluka pod točkom II. izreke temelji na odredbi članka 79. stavka 6. istog Zakona, a odluka pod točkom III na odredbi članka 14. stavka 8. ZEK-a.

U Zagrebu 28. studenog 2018.

Predsjednica vijeća
Biserka Kalauz, v.r.

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	8.2.2019. 8:24:08		
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.		
034-07/18-01/51	-04		
Uredžbeni broj:	Pril.	Vrij.	
437-19-3	spis	0	

Za točnost otpravka - ovlaštenu službenik

